

Op de knieën voor...

De gevonden vroedmeesterpad op de Pietersberg. (Foto Edo Kreuzen)

'Zoek je iets?'

'I'm sorry, I don't understand you.'

Wij schakelen meteen over op het Engels. Gemakshalve schrijf ik verder in het Nederlands.

'Wat zoek je?'

'Een vroedmeesterpad.'

'Oh... die willen wij ook zo graag een keer zien.'

Terwijl we in de hitte samen gaan zoeken naar dit kleine, gedrongen amfibie, vertelt de twintigjarige student over zijn land van herkomst: Slovenië; de stad Maribor, waar hij woonde; zijn studie aan de Universiteit van Maastricht; het gemis aan familie en (studie)vrienden in deze coronatijd; het unieke cultuurhistorisch, natuur- en onderzoeksgebied van de Sint-Pietersberg. In het kader van zijn studie biologie (zijn specialisatie kan ik helaas niet meer terughalen, omdat die nogal ingewikkeld klonk) valt hier veel voor hem te halen.

Af en toe pakt hij tot ons afgrijzen een groene kikker en kleine watersalamander in de hand. Is het misschien in Slovenië toegestaan om amfibieën zonder handschoenen te onderzoeken? In Nederland wordt gewaarschuwd om dat niet te doen in verband met het Ranavirus en de huidziekte chytridiomycose die wordt veroorzaakt door de schimmel *Batrachochytrium dendrobatidis* en/of *B. salamandrivorans*. De mens is namelijk verspreider van deze ziektes. Op Waarneming.nl zijn daarom foto's met amfibieën in de hand dan ook streng verboden.

Na een uur zoeken scheiden onze wegen zich, als wij – generalisten – heuvel opwaarts gaan speuren naar andere levende have. Op een warme helling noteren we onder andere negen verschillende soorten vlinders, een jagende torenvalk en een fraaie blauwvleugelsprinkhaan.

Aan het einde van de middag dalen we tergend langzaam af.

In een onopvallend hoekje zit een jongeman geknield naar wat stenen te turen. Zijn postuur komt ons bekend voor. Terwijl we naar hem toelopen, draait hij zich om.

'Hé, wat leuk om jou hier weer te zien. Heb je al gevonden wat jij vanochtend zocht?'

'Ja.'

'Ja? Echt? Heb je de vroedmeesterpad gevonden?'

'Ja. Hij heeft zich hier ergens ingegraven. Ik ga hem voor jullie zoeken.'

'Oh, dat zou geweldig zijn.'

Ik kijk de kunst van het zoeken bij hem af. Kniel naast hem neer op een bed kalkstenen (i.p.v. Jan Siebelinks violen) en keer voorzichtig kleine, crèmekleurige stenen om. Het zoekgebied is niet groot. Desalniettemin valt het niet mee om de vroedmeesterpad terug te vinden, want alle stenen lijken op elkaar.

'Gevonden. Kijk hier zit hij.'

'Wat klein. Ik dacht dat hij groter was.'

'Let vooral op de rood/geel/oranjeleurige wratten en de grote ogen met verticale pupil.'

'Die zie ik duidelijk.'

Tijdens het foto's nemen bedanken we hem uitbundig voor het delen van deze bijzondere waarneming. Zonder hem hadden we deze vroedmeesterpad hoogstwaarschijnlijk nooit gevonden. Hij dankte ons voor de ontmoeting en het contact waardoor fijne herinneringen aan zijn opa en oma in Ljubljana naar boven waren gekomen.

Hilde Ham